

Karel Funk

Duchovní věda a zdraví (skutečný původ chorob včetně AIDS)

V antroposofickém sborníku, vydaném v r. 1990 Anthroposofickou společností v ČSFR, se mj. uvádí: Anthroposofie dr. Rudolfa Steinera je ve svobodném světě rozšířena po všech kontinentech a její praktická odvětví, založená na prohloubeném poznání se úspěšně prosazují v pedagogice, medicíně, farmacii, v umění i v zemědělství.

O anthroposofii se toho u nás moc neví. Je to zcela určitý a subtilní způsob nazírání na člověka a svět, ostrý a jasný vhled do každé zkoumané problematiky a oblasti, který vede až k podstatě zkoumaného jevu či oblasti, k jejím kořenům a souvislostem, takže postihuje zkoumané předměty hlouběji a komplexněji než běžné vědní disciplíny. Jako takový není náboženstvím ani filosofií, i když vychází z evropské křesťanské kultury. Zároveň proniká do terénu běžného života a dává impulsy ke správnému životu. Protože člověka a svět považuje za výtvar a projev ducha, nazývá se také duchovní vědou, přičemž i metoda pozorování a poznávání vyžaduje duchovní výcvik a kvality esoterního zaměření. Meditační cestou se zde přichází ke zkušenostem, jak vnímáme vjemy smysly, na nichž je založena přírodní věda. K přírodní vědě se určité poznatky získané anthroposofickou cestou připojují, ale neznamená to, že by se přírodovědecké poznatky něčím nahrazovaly. Anthroposofická medicína není alternativou klasické medicíny, nýbrž jejím rozšířením. To vede k tomu, že výsledky přírodovědecky pojaté medicíny se spatřují v jiném, novém světle.

Podívejme se například, co duchovní věda odhaluje k problematice AIDS. Proč právě dnes je ve světě tolik lidí s oslabenou imunitou? Jak to, že tento virus dříve neškodil a škodí až dnes? (resp. proč se mutoval, či „spojil“ do spojitosti s člověkem až dnes?) A dnes je zase spousta virů, které nyní neškodí, ale budou škodit později. Proč? Co činí člověka vnímavým k onemocnění AIDS? (Tímto hlubším pohledem se nevyklučují poznatky epidemiologické a klinické medicíny.)

Zajímavý názor na původ AIDS ve smyslu poznání duchovní vědy proslovila ve svých přednáškách v pražském planetáriu v únoru 1990 MUDr. Michaela Glöcker, vedoucí zdravotnické sekce ve švýcarském Goetheanu. Tvrdí, že postižení nejsou (pouze) vlastními viníky, jsou jen nositeli symptomu onemocnění naší společnosti. Jedná se zde o určitou dispozici, která patří k vědomí určitého způsobu myšlení dnešního světa. Vznik AIDS na fyzické úrovni, jak jej popisují lékaři, má – jako všechny nemoci – svůj kořen v oblasti našeho myšlení, citění, kvality povahy, chování a charakteru. (Virus je zevní, tedy materiální projev tohoto dění.)

Z tohoto hlubšího hlediska vzniká AIDS v důsledku narušení rovnováhy egoismu a altruismu silící převahou egoismu v nynějším světě. Je tu následující nepoměr: Zatímco tělo má ve své povaze – reakce orgánů a jejich funkce – chovat se přirozeně, dá se říci, že sobecky (neustálý příjem a spotřeba potravy a kyslíku), duše (duševní oblast) má mít, dle svého určení, převahu altruismu – zájmu o svět, dávání se ven. Co se však děje, používá-li lidstvo stále silněji myšlení jen ve svůj prospěch? Myšlení, které má být altruistické, tzv. směřované k pomoci druhým, stává se egoistickým. Následek toho je, že na vytvoření rovnováhy v organismu s altruismem, se naše tělo (když tedy ne naše myšlení) stává nepřiměřeně altruistickým, jaksi sociálním, otevřeným světu = náchylným k nákaze, jako protireakce k tomu, co se děje v našem vědomí. Normálně je v rovnováze vše altruistické (myšlení, citění) a vše egoistické (tělo). Obrátí-li se tento poměr, vytvářejí se podmínky k pozdějšímu onemocnění AIDS (samozřejmě při zachování zevního postupu: původce – přenos – vnímavý jedinec). To znamená místo toho, aby tělo odpuzovalo vše cizorodé, jak je tomu u zdravého (i myšlením zdravého) člověka, kde životní síly organismu správně působící se starají jen o tělo a odmítají vše ostatní – tak při AIDS vše cizorodé do sebe člověk přijímá (zevně se to projevuje tím, že se ničí spouštěcí mechanismus imunitního systému), tedy – altruismus se objevuje ve fyzické složce člověka (když chybí ve složce duševní). Zahlubá-li se člověk nepředpojatě do těchto vazeb, po určité době vše toto pochopí.

Laicky řečeno, organismus do sebe vstřebává vše, co se kolem objevuje, „co může chytit“ – nemá zábrany, zábrana je zničena – medicínsky řečeno buňky T4 lymfocytů. A často nemoc kulminuje smrtí v tom momentě, kdy se nádor rozpadá a dochází v podstatě k vykrvácení, jakoby i krev se chtěla neegoisticky dostat do světa, rozdat se světu, posloužit světu.

Takto pojato do hloubky, obraz nemoci AIDS vypovídá, že se organismus vzdává sama sebe, že se odevzdává světu. Jednotlivé orgány v zánětlivých procesech poškozují celý organismus. Vzdát se sama sebe je vlastnost těžce získatelná, dopracováváme se k ní utrpením a úsilím o nesobeckost. Pochopíme, proč dr. Steiner kladl lékařům na srdce: „Vidět každou nemoc jako určitý duševně duchovní úkol, který má lidstvo před sebou“. Nevědomá část organismu musí zachytit zvěst o poslání člověka a to bolí, to je nemoc. Smysl nemoci je v tom, že člověk sice nevědomě, ale přece může prožít účast v naplňování lidského vývoje. Takovéto nemoci jsou obrazy úkolů, které má člověk před sebou a není je schopen naplnit normálně, svobodně, dobrovolně. Nemoc usiluje, aby se lidstvo naučilo něčemu, čemu by se jinak naučit nemohlo, pokud by samo ze sebe („ze své podstaty dobra“) nechtělo. Tzv. sociální nemoci jsou ty, kterými člověk pomáhá svému okolí, aby procitlo k naplnění určitých úkolů. AIDS je taková sociální nemoc. Nemocní ji mají místo nás, či za nás, abychom procitli a probudili v sobě nezištnost. Kultury jsou proniknuté egoismem a pohromy vznikající v přírodě jsou důsledkem egoismu lidí. (Například - zjednodušíme-li to poněkud - abnormální sexuální vyžívání lidstva tvoří povodňové katastrofy, zneužívání řeči jako lež přitahuje apod. vzdušné katastrofy, nenávisť, agresivita, sobectví, hmotařství - zemské katastrofy, vznětlivost - ohňové.)

Mnozí lidé procitnou, až onemocní jejich blízcí nebo oni sami. Zároveň je však AIDS poselstvím lidstvu k obnovení odvěké a ničím nenahraditelné manželské (partnerské) věrnosti, která je právě nyní tolik porušována a kterou hrozba nákazy staví před lidstvo jako nutnost.

Kromě těchto karmických příčin z minulých životů může se přirozeně onemocnět nezachováním zákonitostí ducha, duše i těla v přítomném životě.

Když člověk vyvinul pýchu a samolibost, může tuto karmu spálit, čili vyrovnat pokorou, tolerancí a vnitřní láskou. Může činy dokázat, že přestal být pyšný, čímž omezí působení své karmy nebo i částečně zamezí jejímu budoucímu projevení. Můžeme vyrovnávat protilehlými dobrými city nesprávný cit, jímž jsme se prohřešili, a tak můžeme omezit rozrůstání nemoci, která kotví v této vlastnosti. Prozřetelnost donucuje člověka ke karmickému vyrovnání vtělením do nepříznivého, zatíženého okolí, do bídy, utrpení a špatných sociálních poměrů, kde se pýcha nemůže tak lehce vyvíjet. Vztekem na poměry, jejich nepřijetím se karma neumenšuje, spíše naopak. Všechny sklony k tuberkulóze a venerickým chorobám může člověk vyrovnávat mravní očistou, vnitřní láskou, dobrými skutky a zdrženlivostí v sexuální oblasti, tedy právě těmi silami, kterými nemoci povstaly. Prostor pro úspěšné zásahy lékařů a léčitelů je dán právě ve stadiu, kdy se karma nemoci dochvívá, kdy povaha nemocného z podstatné části již vstřebala „poučení“, které mu nemoc měla přinést. Víme jistě všichni, kdo řekl svému pacientovi po uzdravení: „Jdi a nehřeš více.“ Je tím jasně naznačeno, že původcem nemoci je hřích neboli nevědomost, neboli porušení dané zákonitosti. Mnohdy je uzdravení umožněno jen jaksi „smluvně“: potíže po léčebném zákroku zmizí, ale časem se vrátí: pacient ještě nebyl na uzdravení „zralý“, choroba mu má dát ještě nějaké poučení či polepšení. To dává odpověď i na otázku, proč například ve fytoterapii apod. stejně namíchané složení bylinek jednoho vbrzku uzdraví a druhý necítí žádné účinky. To ovšem platí i například pro lázeňskou léčbu či jiné druhy terapie.

V obecnější rovině tyto zákonitosti popisuje i Bo Yin Ra ve své poeticko-filosofické „Knize o štěstí“, která byla soukromě přeložena ještě za totality. Ocitujeme si na závěr některé pasáže:

„Můžeš se sice skrýt před jednotlivým „TY“, ale organismu lidského veškerenstva neujde nikdy nic, co se v tobě děje a dříve nebo později, v zákonitěm čase poneseš s automatickou jistotou následky svého jednání. Jestliže nesnášíš, když tě jiní prosí a přesto sám prosíš, jestliže nejsi přístupný přemlouvání a přesto sám násilí používáš, pak získáš v každém případě něco, zač, jak se domníváš, není nutno zaplatit kupní cenu, ale tady se mýlíš. Zákony ducha se nedají obcházet jako zákony pozemské nebo libovolně vykládat ve tvůj prospěch a také nenajdeš obhájce, který by tě chránil před následky tvého jednání. Musíš do písmene zaplatit vše, čím ses kdy vůči druhému člověku provinil a neunikneš zákonu, dokud nesplatíš „poslední haléř“. Organismus lidského veškerenstva sice musí neúprosně dobývat na všech svých členech každou pohledávku, ale také se automaticky musí podřídit jinému zákonu, který mu zakazuje vymáhat pokutu již od té chvíle, kdy jsi v sobě vážně probudil vůli vyrovnat dluh a trvale pociťuješ tento závazek – i když ti zatím okolnosti nedovolují vyrovnat dluh celý. Záleží na tobě, budeš-li chtít tento zákon sledovat i dále v jeho rozmanitém větvení v každodenním životě. Chceš-li se stát tvůrcem svého štěstí, objevíš brzy, že snad daleko největší cíl tvého vytouženého štěstí je těsně spjat se vztahy tvého „JÁ“ k veškerému „TY“

Říkám-li „Nikdy není nic skryto organismu lidského veškerenstva“, chci jen, abys pochopil, že vše co myslíš nebo činíš působí s automatickou jistotou daleko za tebe jako osobu na veškerý duchovní organismus lidského celku a vyvolává v něm následky, k nimž později často marně hledáš příčinu.

Chceš-li být strůjcem svého štěstí, musíš vědět, že ti tvé myšlenky mohou věrně sloužit jako poslušní tahouni, vychováš-li je k této službě, že však budou řídit jako divé bestie, jestliže je odnavyklé sloužit pustíš bez otěží na lidstvo. Nemůžeš být opravdu šťasten, nepřispěješ-li, pokud to záleží na tobě, také ke štěstí druhých, ale zničíš štěstí jiných, vpadnou-li tvé myšlenky jako divocí býci do duševních zahrad druhých lidí. Myslíš-li v harmoniích, rozezvučíš harmonie i v druhých, avšak myslíš-li chaos a zmar, způsobíš chaos a zmar také v nich.

Neuchováš si ani vlastní zdraví bez trvale zdravého myšlení. Svými myšlenkami budeš působit na druhé jako ohnisko nákazy, nedokážeš-li, přemílaje v duši své neduhy, myslet nic jiného než churavost a nemoc. Obávej se ustavičně nějakých nesnází a zcela určitě se ti bude lepit smůla na paty.

Potká-li tě nehoda, dívej se na ni jako na bouřku, která tě zastihla na výletě a můžeš si být jist, že tě nehody budou potkávat stále vzácněji a vzácněji.“

/Z článku z roku 1991 pro časopis Zdraví pro život. Konzultováno a doplněno s MUDr. M. Judovou./